29. 7. 2025

ID: 119813

Ochranná známka

Sama skutečnost, že vlastník ochranné známky při uvádění výrobků (parfémů a kosmetických výrobků) označených ochrannou známkou, jejichž vlastnosti u zákazníků vyvolávají dojem luxusu, na trh prostřednictvím systému selektivní distribuce, jehož cílem je zachování dobrého jména (image) těchto výrobků, neuzavírá (licenční) smlouvy opravňující k uvádění těchto výrobků na trh s osobami, jež v posledních třech letech porušily práva k jeho ochranné známce, nebo neprovozují alespoň po dobu jednoho roku minimálně tři tzv. kamenné prodejny způsobilé pro prodej těchto výrobků, nepředstavuje nedovolené omezení hospodářské soutěže podle čl. 101 odst. 1 SFEU.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 1504/2024-447 ze dne 30.4.2025)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobkyně CHANEL S.A.S., se sídlem v Neuilly-Sur-Seine, Francouzská republika, zastoupené JUDr. J.Č., advokátem se sídlem v P., proti žalované Notino, s.r.o., se sídlem v B., zastoupené Mgr. Ing. Z.S., advokátem se sídlem v P., o uložení povinnosti poskytnout informace, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 Cm 17/2018, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2023, č. j. 3 Cmo 107/2022-384, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

I. Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze rozsudkem (v pořadí již druhým) ze dne 8. 6. 2022, č. j. 41 Cm 17/2018-291, uložil žalované povinnost předložit žalobkyni písemné informace o názvech a adresách výrobců, zpracovatelů, distributorů, skladovatelů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů veškerého zboží nesoucího označení CHANEL, jež žalovaná dovážela, skladovala, objednávala, nabízela k prodeji nebo prodávala; a dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně obdržené za takové zboží, to vše za období od 15. 2. 2015 včetně až do dne, kdy tuto povinnosti splní (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II).

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala podle § 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a ochraně obchodního tajemství, (dále též jen „zákon č. 221/2006 Sb.“) uložení povinnosti žalované poskytnout požadované informace v důsledku porušení jejích práv k ochranné známce.

3. Vyšel ze zjištění, že žalobkyně jako přední výrobce luxusního zboží (zejména parfémů a kosmetických výrobků) je vlastníkem mezinárodní slovní ochranné známky CHANEL, číslo zápisu 1190042, zapsané dne 8. 7. 2013 pro třídu 3 (kosmetika, parfémy, toaletní potřeby, toaletní vody) rovněž pro území České republiky. Žalovaná v rámci své podnikatelské činnosti nabízí a prodává prostřednictvím svých kamenných obchodů či internetových stránek výrobky z oblasti parfumerie a kosmetiky různých značek, včetně výrobků označených shora uvedenou ochrannou známkou.

4. V rámci Evropské unie a Evropského hospodářského prostoru (dále též jen „EHP“) jsou všechny výrobky žalobkyně distribuovány prostřednictvím systému selektivní distribuce (dále též jen „SDS“), v němž je pro určité území žalobkyní schválen okruh distributorů, kteří splňují jí stanovená kritéria, přičemž žalovaná není součástí tohoto systému. Mezi tato kritéria patří, že žadatel o vstup do

systému se v posledních třech letech nedopustil porušení práv žalobkyně k duševnímu vlastnictví, provozuje tři kamenné obchody minimálně po dobu jednoho roku a v případě internetového prodeje tak činí prostřednictvím webových stránek splňujících konkrétní kvalitativní kritéria.

5. Žalovaná nikdy nebyla schválena jako distributorka výrobků žalobkyně, její obchody ani e-shopy nejsou součástí žalobkynina SDS, ani jí žalobkyně neposkytla jiným způsobem licenci k uvádění výrobků označených předmětnou ochrannou známkou na trh.

6. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť žalovaná se dopustila neoprávněného zásahu do práv k ochranné známce žalobkyně podle § 8 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., zákon o ochranných známkách, (dále též jen „ZOZ"), když bez souhlasu žalobkyně uváděla na trh výrobky označené předmětnou ochrannou známkou, aniž by se jednalo o výrobky uvedené na trh v souladu s § 11 odst. 1 ZOZ, a žalobkyně tak má podle § 3 zákona č. 221/2006 Sb. právo požadovat příslušné informace.

7. K odvolání žalované Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 11. 2023, č. j. 3 Cmo 107/2022-384, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I v rozsahu uložení povinnosti žalované poskytnout žalobkyni tam specifikované informace za období od 15. 2. 2015 do 6. 2. 2018 potvrdil, jinak jej změnil tak, že žaloba o uložení povinnosti k poskytnutí informací za období od 7. 2. 2018 do dne, kdy žalovaná tuto povinnost splní, se zamítá (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

8. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovým i právním posouzením soudu prvního stupně s tou výjimkou, že soudem prvního stupně nebyl vymezen konec období, za které je žalovaná povinna poskytnout požadované informace, přičemž předmětem řízení v projednávané věci mohou být jen ty informace, jejichž poskytnutí žalobkyně požadovala ve výzvě žalované.

9. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že SDS žalobkyně je legitimní, a to včetně jeho slučitelnosti se zásadami hospodářské soutěže na trhu Evropské unie. Dle odvolacího soudu je použití relativně uzavřeného SDS pro distribuci luxusních výrobků za účelem zajištění ochrany jejich luxusní image obecně možné, a to za dodržení určitých kritérií (prodejci jsou vybíráni na základě objektivních kritérií kvalitativní povahy, ta jsou pro všechny prodejce stanovena jednotně a nejsou uplatňována diskriminačním způsobem a nepřekračují meze toho, co je nezbytné). Odvolací soud se ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně ohledně sporných kritérií pro výběr členů SDS žalobkyně, podle kterého tato kritéria nejsou diskriminační a sledují legitimní cíl žalobkyně. Při posuzování legitimity SDS žalobkyně přihlédl rovněž k rozhodnutí soudů ve Francii, které shledaly SDS žalobkyně provozovaný na jejich území za legitimní.

10. Dle odvolacího soudu tak žalovaná porušila práva žalobkyně k ochranné známce tím, že bez souhlasu žalobkyně, aniž byla členem jejího SDS, prodávala zboží s ochrannou známkou žalobkyně, jež bylo určeno k dodání do zemí mimo EHP (když u tohoto zboží lze aplikovat § 133b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř."), popřípadě se jednalo o testery či rozlévané zboží, nebo zboží, jehož původ odmítla žalovaná vysvětlit, přičemž jí bylo známo, že členové SDS nejsou oprávněni k prodeji tohoto zboží subjektům, které nejsou jeho členy.

11. Žalovaná je proto dle odvolacího soudu přímou porušovatelkou práv žalobkyně z ochranné známky a je povinna poskytnout žádané informace. Námitku promlčení práva na poskytnutí těchto informací shledal odvolací soud nedůvodnou, neboť se nejedná o majetkové právo.

II. Dovolání a vyjádření k němu

12. Rozsudek odvolacího soudu v celém jeho rozsahu napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost spatřovala v tom, že rozsudek odvolacího soudu závisí na vyřešení otázek hmotného a procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, či které v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Dovolatelka předkládá dovolacímu soudu tyto otázky:

i. zda žalobkyně provozuje legitimní systém selektivní distribuce (slučitelný se zásadami hospodářské soutěže na trhu Evropské unie) s ohledem na

a) povinnost člena SDS provozovat kromě internetového i kamenné obchody;

b) povinnost zájemce o vstup do SDS neporušit práva k ochranné známce v posledních třech letech;

ii. zda žalovaná porušila práva k mezinárodní ochranné známce žalobkyně CHANEL tím, že

a) prodávala zboží CHANEL, které bylo žalobkyní určeno k dodání

do zemí mimo EHP, přičemž u tohoto zboží lze aplikovat § 133b o. s. ř., a nabízela též testery a rozlévané vzorky;

b) nabízela výrobky CHANEL, jejichž původ odmítla vysvětlit, ačkoliv nebyla členkou SDS žalobkyně, o jehož existenci věděla a bylo jí známo, že jeho členové nejsou oprávněni k prodeji výrobků subjektům, které jeho členy nejsou;

iii. zda se právo na poskytnutí informací ve smyslu § 3 zákona č. 221/2006 Sb. promlčuje.

13. Dovolatelka dále namítá porušení svého práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť odvolací soud se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejími relevantní argumenty. Dovolatelka v napadeném rozhodnutí shledává rovněž extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a úvahami soudu při hodnocení důkazů na straně jedné a jeho právními závěry na straně druhé. Dovolatelka má za to, že se tak stalo zejména v rámci odvození legitimity a zákonnosti SDS žalobkyně a v rámci posouzení dominantního postavení žalobkyně na trhu. Dovolatelka dále dovolacímu soudu navrhuje, aby položil Soudnímu dvoru Evropské unie ve smyslu § 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (ve znění Lisabonské smlouvy ze dne 13. 12. 2007 pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, vyhlášené pod č. 111/2009 Sb. m. s.; dále též jen „SFEU“) sedm v dovolání uvedených předběžných otázek.

14. Dovolatelka navrhla, aby dovolací soud napadené rozhodnutí zrušil, jakož aby zrušil i rozsudek soudu prvního stupně, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dovolatelka rovněž navrhla odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. O něm Nejvyšší soud rozhodl samostatným usnesením.

15. Žalobkyně se k podanému dovolání vyjádřila tak, že považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné. Dovolání je podle jejího názoru s výjimkou otázky, zda se právo na informace podle § 3 zákona č. 221/2006 Sb. promlčuje, nepřípustné, a ve vztahu k této otázce není důvodné. Navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl.

III. Přípustnost dovolání

16. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas (včetně doplnění dovolání podáním žalované ze dne 15. 4. 2024), osobou k tomu oprávněnou, zastoupenou advokátem [§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 o. s. ř.], posuzoval, zda je dovolání přípustné.

17. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

18. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

19. Dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu jen z důvodů uplatněných v dovolání. Jestliže je dovolání přípustné, přihlédne k případným vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

20. Dovolací soud předně uvádí, že rozsah dovolání posoudil s přihlédnutím k jeho celkovému obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř.), a dovodil, že proti rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé v jeho měnící části a rovněž v části o nákladech řízení dovolání ve skutečnosti nesměřuje; nadto by v uvedeném rozsahu nebylo dovolání podle § 243c odst. 3 ve spojení s § 218 písm. b) o. s. ř. a podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. přípustné.

21. Přípustnost dovolání nezakládá otázka (ii) a), zda žalovaná porušila práva k mezinárodní ochranné známce žalobkyně CHANEL tím, že prodávala zboží CHANEL, které bylo žalobkyní určeno k dodání do zemí mimo EHP, a nabízela též testery a rozlévané vzorky, neboť dovolatelka prostřednictvím této otázky ve skutečnosti zpochybňuje skutková zjištění odvolacího soudu o původu těchto výrobků, když tvrdí, že se o dovezené výrobky ze zemí mimo EHP nebo o testery a rozlévané výrobky nejednalo. Dovolatelka tak neuplatňuje jediný možný dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

22. Dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k ustálenému závěru, podle kterého vzhledem k tomu, že skutková zjištění odvolacího soudu nepodléhají dovolacímu přezkumu (srov. § 241a odst. 1 o. s. ř.), může dovolací soud při řešení předložených právních otázek vycházet výhradně ze skutkových zjištění odvolacího soudu, a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů (případně) nejprve zformuluje sám dovolatel. Předestírá-li dovolatel vlastní skutkové závěry, na nichž pak buduje své vlastní, od odvolacího soudu odlišné, právní posouzení, uplatňuje jiný než přípustný dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř., podle nějž lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 22 Cdo 5039/2008, ze dne 4. 10. 2017, sp. zn. 23 Cdo 3349/2017, či ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5859/2017).

23. Dovolatelka v této souvislosti předkládá dovolacímu soudu rovněž otázku procesního práva, zda může být § 133b o. s. ř. aplikován na tzv. paralelní dovozy. Tato otázka přípustnost dovolání nezakládá, neboť odvolací soud se při jejím řešení od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil. Žalovaná má za to, že § 133b o. s. ř. nelze analogicky aplikovat na prokázání tzv. paralelních dovozů, neboť toto ustanovení dopadá pouze na věci identické, což dle tvrzení dovolatelky neplatí pro zboží, jež je předmětem sporu v projednávané věci. Podle dovolatelky tak nebylo v řízení řádně zjištěno, u kterého zboží došlo k porušení ochranné známky, neboť aplikace §

133b o. s. ř. byla nesprávná a odvolací soud se tak odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu reprezentované rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 32 Cdo 2422/2015.

24. Odvolací soud se však při posouzení aplikace § 133b o. s. ř. na projednávanou věc od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil. V dovolatelkou citované věci dovolací soud dospěl k závěru, že § 133b o. s. ř. nebylo možno analogicky aplikovat za účelem zjištění v jakém rozsahu, stran kterých pacientů, byla poskytnutá zdravotní péče nutná a neodkladná, když nebyl dodržen předpoklad aplikace § 133b o. s. ř., že zbytek zboží má tytéž příslušné právně významné vlastnosti jako ohledaný vzorek. V projednávané věci však odvolací soud (při prokazování tzv. paralelních dovozů zboží ze zemí mimo EHP opatřených ochranou známkou žalobkyně) vyšel ze skutkového zjištění (které přezkumu dovolacího soudu nepodléhá), že zbytek zboží, u něhož mělo dojít k porušení práv plynoucích z ochranné známky tzv. paralelními dovozy, má stejné vlastnosti jako vzorek zboží, který byl ohledán. Odvolací soud vzal proto protiprávní jednání žalované za prokázané k celému objemu zboží, jež mělo být předmětem tzv. paralelních dovozů, čímž se v rámci aplikace § 133b o. s. ř. od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil, a to ani od dovolatelkou citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 32 Cdo 2422/2015.

25. Rovněž otázka (ii) b), zda žalovaná porušila práva k mezinárodní ochranné známce žalobkyně CHANEL tím, že žalovaná nabízela výrobky CHANEL, jejichž původ odmítla vysvětlit, ačkoliv nebyla členkou SDS žalobkyně, o jehož existenci věděla a bylo jí známo, že jeho členové nejsou oprávněni k prodeji výrobků subjektům, které jeho členy nejsou, přípustnost dovolání nezakládá.

26. Dovolatelka v odůvodnění k této otázce předně namítá, že závěr odvolacího soudu o tom, že členové SDS nejsou oprávněni prodávat zboží označené ochrannou známkou žalobkyně subjektům, které nejsou členy tohoto SDS, nemá oporu v provedených důkazech, shodně jako vědomí dovolatelky o této povinnosti členů SDS. Dovolatelka však tímto ve skutečnosti rozporuje skutkový stav zjištěný soudy na základě hodnocení důkazů provedených v řízení. Dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k ustálenému závěru, podle kterého skutkové závěry odvolacího soudu nepodléhají dovolacímu přezkumu, neboť dovolací soud je vázán skutkovým závěrem odvolacího soudu. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. tedy nemůže založit otázka, která je založena na vlastních skutkových závěrech dovolatele či na zpochybňování skutkových závěrů odvolacího soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 10. 2017, sp. zn. 23 Cdo 3349/2017, ze dne 16. 11. 2017, sp. zn. 23 Cdo 4171/2017, ze dne 13. 11. 2018, sp. zn. 23 Cdo 3244/2018, či ze dne 13. 3. 2019, sp. zn. 23 Cdo 395/2019).

27. Nepřiléhavý je pak poukaz dovolatelky na závěry uvedené v rozsudcích Soudního dvora ze dne 8. 4. 2003, Van Doren + Q. GmbH proti Lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH and Michael Orth, C-244/00, a ze dne 18. 1. 2024, Hewlett Packard Development Company LP proti Senetic S. A., C-367/21, týkající se prokazování tvrzení o tom, že žalovaná strana nabízela výrobky, u kterých došlo k vyčerpání práv z ochranné známky, tj. výrobky, které byly s ochrannou známkou uvedeny na trh v členském státě Evropské unie nebo jiném státě tvořícím EHP vlastníkem práv k ochranné známce nebo s jeho souhlasem (srov. § 11 odst. 1 ZOZ).

28. Soudní dvůr v citovaných rozhodnutích uvedl, že pravidlo vnitrostátního práva členského státu, podle kterého vyčerpání práv z ochranné známky představuje prostředek obrany, takže důkazní břemeno nese žalovaný, který se dovolává tohoto prostředku, je v zásadě slučitelné s unijním právem. Avšak v situaci, kdy se žalovanému v řízení o porušení práv z ochranné známky podaří prokázat, že existuje skutečné nebezpečí rozdělení vnitrostátních trhů, musel-li by on sám nést důkazní břemeno ohledně uvedení výrobků na trh v Evropské unii (EHP) vlastníkem ochranné známky nebo s jeho souhlasem, přísluší vnitrostátnímu soudu, kterému byla věc předložena, aby upravil rozložení důkazního břemene ohledně vyčerpání práv z ochranné známky.

29. O takovou situaci se dle citovaných rozhodnutí může jednat tehdy, provozuje-li vlastník ochranné známky systém selektivní distribuce, v jehož rámci výrobky označené touto ochrannou známkou neobsahují žádné označení umožňující třetím osobám identifikovat trh, na který mají být uvedeny, pokud vlastník ochranné známky odmítá tuto informaci sdělit třetím osobám a dodavatelé žalované strany nejsou ochotni prozrazovat své vlastní dodavatelské zdroje. Obdobně k tomu může dojít tehdy, pokud by v řízení bylo zjištěno, že žalovaná strana nakoupila tyto výrobky od prodávajícího v Evropské unii (EHP) poté, co od prodávajícího získala ujištění, že tyto výrobky zde mohou být po právu uvedeny na trh.

30. Oproti východiskům, na nichž jsou založena citovaná rozhodnutí Soudního dvora, nedospěl odvolací soud v projednávané věci k závěru, že ve vztahu k předmětným výrobkům existuje vzhledem ke konkrétním zjištěným okolnostem věci skutečné nebezpečí rozdělení vnitrostátních trhů, resp. že by dodavatelka získala předmětné výrobky od (konkrétních) prodávajících v Evropské unii (EHP), kteří by nebyli ochotni prozradit své vlastní dodavatelské zdroje, popřípadě že by od takových prodávajících získala ujištění, že tyto výrobky mohou být na trhu v Evropské unii (EHP) po právu uvedeny na trh.

31. Odvolací soud naopak ve svém rozhodnutí zohlednil, že dovolatelka odmítla původ předmětných výrobků osvětlit. Odvolací soud tudíž ani nemohl dospět k závěru, že by ve vztahu k určitým exemplářům těchto výrobků mohlo existovat vzhledem ke konkrétním okolnostem projednávané věci skutečné nebezpečí rozdělení vnitrostátních trhů ze strany žalobkyně. Pokud dovolatelka odmítla v řízení (alespoň) osvětlit, jaký byl původ jí nabízených exemplářů výrobků označených ochrannou známkou žalobkyně (tedy že by se jednalo kupříkladu o exempláře výrobků, které dovolatelka získala od prodávajícího v Evropské unii či EHP, jenž by jí odmítl sdělit své zdroje nebo od nějž by získala ujištění o řádném původu výrobků), odvolací soud ani nemohl posuzovat, zda má ve vztahu k prokazování skutečného původu těchto výrobků (resp. k prokazování existence souhlasu žalobkyně s uvedením těchto exemplářů výrobků na vnitřní trh), dojít k upravení rozložení důkazního břemene ohledně vyčerpání práv z ochranné známky.

32. Proto se i v tomto směru uplatní shora uvedený závěr rozhodování dovolacího soudu, podle kterého přípustnost dovolání nemůže založit otázka zakládající se na závěru, ke kterému odvolací soud v řízení nedospěl a který si na podporu svého tvrzení zformuloval sám dovolatel, neboť se tak jedná o otázku, na níž napadené rozhodnutí nezávisí (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2006, sp. zn. 29 Odo 1203/2004, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. 32 Cdo 5632/2016, popř. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2442/2020).

33. Obdobně se pak odvolací soud neodchýlil ani od závěrů vyjádřených v rozsudku Soudního dvora ze dne 23. 4. 2009, Copad SA proti Christian Dior couture SA, Vincent Gladel a Société industrielle lingerie (SIL), C-59/08. V tomto rozsudku Soudní dvůr řešil otázku, za jakých výjimečných okolností může dojít k tzv. vyčerpání práv z ochranné známky u výrobků uvedených na trh nabyvatelem licence k užití ochranné známky, který při tomto uvedení nedodržel (jako člen SDS) některé ustanovení licenční smlouvy.

34. Odvolací soud však v projednávané věci nezaložil své rozhodnutí na zjištění o takovémto původu předmětných výrobků označených ochrannou známkou žalobkyně, tedy že by tyto výrobky (konkrétní exempláře těchto výrobků) dovolatelka získala od nabyvatele licence (jako člena SDS) k užití této ochranné známky, jenž by za zjištěných podmínek porušil některé ustanovení licenční smlouvy uzavřené se žalobkyní. Odvolací soud i v tomto směru naopak zohlednil, že původ předmětných výrobků (konkrétních exemplářů těchto výrobků) nebyl v řízení zjištěn, když dovolatelka jejich původ odmítla v řízení osvětlit. K tomu pak odvolací soud zdůraznil, že takto dovolatelka postupovala navíc za situace, kdy měla povědomost o SDS žalobkyně, jehož součástí je licenční zákaz prodeje

předmětných výrobků (kromě maloobchodního prodeje koncovým spotřebitelům) mimo členy tohoto SDS, a kdy by tudíž k vyčerpání práv k ochranné známce u předmětných výrobků mohlo dojít pouze za výjimečných okolností (jak byly tyto okolnosti vymezeny v citovaném rozsudku Soudního dvora ve věci C-59/08).

35. Stejně tak přípustnost dovolání nezaloží ani námitka dovolatelky, že rozhodnutí odvolacího soudu je nesprávné, neshledal-li odvolací soud důvodnou argumentaci dovolatelky o zneužití dominantního postavení žalobkyně, resp. že se odvolací soud touto argumentací dostatečně nezabýval.

36. Z rozhodovací praxe dovolacího soudu a rovněž z rozhodování Soudního dvora plyne, že samotný výkon práva duševního vlastnictví jeho nositelem (jedná-li se vůbec o osobu v dominantním postavení na trhu) zneužití dominance nepředstavuje. O zneužití dominantního postavení výkonem práva duševního vlastnictví může jít pouze tehdy, pokud je výkon práva doprovázen určitými výjimečnými okolnostmi, v jejichž důsledku dochází k potlačení soutěže na relevantním trhu. Tak by tomu mohlo být tehdy, pokud by se uplatnění práva duševního vlastnictví zvrhlo ve zneužití ochrany, kterou toto právo uděluje svému nositeli, resp. že by toto právo bylo užito jako nástroj zneužití tohoto postavení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2019, sp. zn. 23 Cdo 5955/2017, nebo rozsudky Soudního dvora ze dne 29. 2. 1968, Parke, Davis and Co. proti Probel, Reese, Beintema-Interpharm a Centrafarm, 24/67, a ze dne 23. 5. 1978, Hoffmann-La Roche & Co. AG proti Centrafarm Vertriebsgesellschaft Pharmazeutischer Erzeugnisse mbH, 102/77).

37. Za situace, kdy v projednávané věci (oproti stavu řízení, v němž bylo vydáno shora citované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 5955/2017) nebyly zjištěny žádné konkrétní (natož výjimečné) okolnosti, na jejichž základě uváděla dovolatelka předmětné výrobky (konkrétní exempláře výrobků) označené ochrannou známkou žalobkyně na trh, když dovolatelka odmítla osvětlit původ těchto výrobků, odvolací soud ani nemohl dospět k výjimečnému závěru o zneužití dovolatelkou namítaného dominantního postavení žalobkyně při uplatňování jejího práva duševního vlastnictví (právě) vůči dovolatelce. Tudíž ani tato otázka přípustnost dovolání nezakládá, neboť i v tomto případě vychází dovolatelka ze závěru, ke kterému odvolací soud v řízení nedospěl a který si na podporu svého tvrzení sama zformulovala, a jedná se tak o otázku, na níž napadené rozhodnutí nezávisí.

38. Přípustnost dovolání nezakládá ani otázka (iii) právního posouzení promlčení práva na poskytnutí informací ve smyslu § 3 zákona č. 221/2006 Sb., neboť se nejedná o otázku v rozhodování dovolacího soudu dosud neřešenou. Otázka promlčení práva na poskytnutí informací byla v mezidobí vyřešena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2024, sp. zn. 23 Cdo 55/2024. Nejvyšší soud v tomto rozsudku dovodil, že právo na informace [v tam projednávané věci podle § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon)] představuje právo sloužící k ochraně absolutního práva k duševnímu vlastnictví (v projednávané věci obdobně podle § 3 zákona č. 221/2006 Sb. ve vztahu k právům z průmyslového vlastnictví), a tudíž se společně s tímto absolutním právem nepromlčuje. Předložená otázka (iii) tak nepředstavuje otázku v rozhodovací praxi dovolacího soudu neřešenou, přičemž odvolací soud se při svém právním posouzení od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu ve výsledku neodchýlil.

39. Ve vztahu k otázce (i), zda žalobkyně provozuje SDS slučitelný s pravidly hospodářské soutěže na trhu Evropské unie s ohledem na povinnost zájemce o vstup do SDS (a později i jeho člena) provozovat kromě internetového i tzv. kamenné obchody a povinnost zájemce o vstup do SDS neporušit práva k ochranné známce v posledních třech letech, z napadeného rozhodnutí vyplývá (byť pouze implicitně vyjádřený) závěr odvolacího soudu, že případné posouzení neslučitelnosti tohoto systému s pravidly hospodářské soutěže může mít význam (důsledky) pro rozhodnutí ve věci samé o žalobkyní uplatněném nároku. Tento závěr nebyl (nemohl být) dovoláním zpochybněn a dovolací

soud je jím vázán (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Jedná se tak o otázku, na níž rozhodnutí odvolacího soudu závisí, a zároveň o otázku, jež dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, a tudíž je dovolání pro řešení této otázky přípustné.

IV. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

40. Dovolání není důvodné, neboť rozhodnutí odvolacího soudu při vyřešení této otázky nespočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

41. Právní posouzení věci je činnost soudu spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) vyhledané právní normy, jež vede k učinění závěru, zda a komu soud právo či povinnost přizná, či nikoliv.

42. Nesprávným právním posouzením věci je obecně omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutková zjištění), tj. jestliže věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Právní rámec dohod tvořících systém selektivní distribuce

43. Podle čl. 101 odst. 1 SFEU jsou s vnitřním trhem neslučitelné, a proto zakázané, veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejich účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu.

44. Podle čl. 101 odst. 3 SFEU však odstavec 1 může být prohlášen za neúčinný pro dohody nebo kategorie dohod mezi podniky, rozhodnutí nebo kategorie rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě nebo jejich kategorie, které přispívají ke zlepšení výroby nebo distribuce výrobků anebo k podpoře technického či hospodářského pokroku, přičemž vyhrazují spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách z toho vyplývajících, a které a) neukládají příslušným podnikům omezení, jež nejsou k dosažení těchto cílů nezbytná; b) neumožňují těmto podnikům vyloučit hospodářskou soutěž ve vztahu k podstatné části výrobků tímto dotčených.

45. Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení Komise (EU) č. 330/2010 ze dne 20. dubna 2010 o použití čl. 101 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (ve znění účinném do 31. 5. 2022; dále též jen „nařízení o blokové výjimce“) se pro účely tohoto nařízení „vertikálními dohodami“ rozumí dohody nebo pro jednání ve vzájemné shodě, jež byly uzavřeny mezi dvěma nebo více podniky, z nichž každý pro účely dohody nebo jednání ve vzájemné shodě jedná na různé úrovni výrobního nebo distribučního řetězce, a které se týkají podmínek, za kterých mohou strany nakupovat, prodávat nebo dále prodávat určité zboží nebo služby.

46. Podle čl. 1 odst. 1 písm. e) nařízení o blokové výjimce se pro účely tohoto nařízení „systémem selektivní distribuce“ rozumí distribuční systém, ve kterém se dodavatel zavazuje přímo nebo nepřímo k prodeji smluvního zboží nebo služeb pouze distributorům vybraným na základě stanovených kritérií a ve kterém se tito distributoři zavazují, že nebudou prodávat toto zboží nebo tyto služby neschváleným distributorům na území, které je dodavatelem vyhrazeno pro provoz systému.

47. Podle čl. 2 odst. 1 nařízení o blokové výjimce se podle čl. 101 odst. 3 Smlouvy a s výhradou ustanovení tohoto nařízení prohlašuje čl. 101 odst. 1 Smlouvy za nepoužitelný pro vertikální dohody.

Toto udělení výjimky se použije v míře, v jaké tyto dohody obsahují vertikální omezení.

48. Podle čl. 4 odst. b) bod iii), odst. c) a d) výjimka podle článku 2 se nevztahuje (mimo jiné) na vertikální dohody, jejichž účelem je přímo nebo nepřímo, samostatně nebo společně s jinými faktory pod kontrolou stran b) omezení území, na kterém kupující, který je stranou dohody, může prodávat smluvní zboží nebo služby, nebo omezení okruhu zákazníků, kterým kupující, který je stranou dohody, může prodávat smluvní zboží nebo služby, aniž je dotčeno omezení ohledně místa usazení, s výjimkou omezení prodejů členy systému selektivní distribuce pro neschválené distributory na území, které je dodavatelem vyhrazeno pro provoz systému, c) omezení aktivních nebo pasivních prodejů konečným uživatelům členy systému selektivní distribuce působícími na maloobchodní úrovni, aniž je dotčena možnost zakázat členovi tohoto systému působit z neschváleného místa usazení, a d) omezení křížových dodávek mezi distributory uvnitř systému selektivní distribuce, včetně distributorů působících na různých úrovních prodeje.

Rozhodovací praxe Soudního dvora

49. Soudní dvůr ve svém rozhodování uvedl, že k tomu, aby dohoda spadala pod zákaz uvedený v čl. 101 odst. 1 SFEU, musí být jejím účelem nebo důsledkem vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu. Podle rozhodovací praxe Soudního dvora vede alternativní povaha podmínky vyznačená spojkou „nebo“ k tomu, že musí být nejprve posouzen samotný účel dohody s ohledem na hospodářský kontext, ve kterém má být uplatňována (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 30. 6. 1966, G. Vaassen-Göbbels proti Bestuur van Beambtenfonds voor het Mijnbedrijf, 61/65, nebo rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 10. 2011, Pierre Fabre Dermo-Cosmétique SAS proti Président de l’Autorité de la concurrence a Ministre de l’Économie, de l’Industrie et de l’Emploi, C-439/09).

50. Ohledně dohod, které tvoří systém selektivní distribuce, Soudní dvůr uvedl, že takové dohody nutně ovlivňují hospodářskou soutěž na společném trhu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 10. 1983, AEG-Telefunken proti Komisi, 107/82). Takové dohody musí být v případě, že neexistuje objektivní odůvodnění, považovány za „omezení na základě účelu“ (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 10. 2011, Pierre Fabre Dermo-Cosmétique SAS proti Président de l’Autorité de la concurrence a Ministre de l’Économie, de l’Industrie et de l’Emploi, C-439/09).

51. Z rozhodovací praxe Soudního dvora však zároveň vyplývá, že existují legitimní požadavky, které odůvodňují omezení cenové konkurence ve prospěch konkurence týkající se jiných než cenových faktorů. Systémy selektivní distribuce tedy proto, že směřují k dosažení legitimního výsledku, který může zlepšit hospodářskou soutěž v oblasti, kde soutěž neprobíhá pouze na základě cenového faktoru, představují prvek soutěže, který je v souladu s čl. 101 odst. 1 SFEU (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 10. 1983, AEG-Telefunken proti Komisi, 107/82, nebo rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 10. 2011, Pierre Fabre Dermo-Cosmétique SAS proti Président de l’Autorité de la concurrence a Ministre de l’Économie, de l’Industrie et de l’Emploi, C-439/09).

52. Tamtéž Soudní dvůr uvedl, že zákaz stanovený v čl. 101 odst. 1 SFEU se na zřízení systému selektivní distribuce nevztahuje, pokud jsou prodejci vybíráni na základě objektivních kritérií kvalitativní povahy, která jsou pro všechny potenciální prodejce stanovena jednotně a nejsou uplatňována diskriminačním způsobem, pokud vlastnosti dotčeného výrobku vyžadují takový distribuční systém k zajištění ochrany jeho kvality a jeho správného používání a konečně pokud stanovená kritéria nepřekračují meze toho, co je nezbytné (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 10. 2011, Pierre Fabre Dermo-Cosmétique SAS proti Président de l’Autorité de la concurrence a Ministre de l’Économie, de l’Industrie et de l’Emploi, C-439/09, a tam citovanou judikaturu).

53. Z judikatury Soudního dvora se dále v tomto směru podává, že určitá kvalita výrobků nevyplývá

pouze z jejich materiálních vlastností, ale též z prestižní povahy a image, jež jim propůjčují dojem luxusu. Ten představuje podstatný prvek uvedených výrobků, jenž je v očích spotřebitelů odlišuje od ostatních obdobných produktů. Tudíž narušení zmíněného dojmu luxusu může ovlivnit i samotnou kvalitu těchto výrobků. Proto vlastnosti a podmínky systému selektivní distribuce mohou samy o sobě zajistit ochranu kvality takových výrobků a jejich správné používání (v tomto smyslu srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 4. 2009, Copad SA proti Christian Dior couture SA a dalším, C-59/08, a tam citovanou judikaturu).

54. Jinak řečeno, čl. 101 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že systém selektivní distribuce luxusních výrobků, jehož hlavním účelem je zajistit ochranu luxusní image těchto výrobků, je s tímto ustanovením v souladu, pokud jsou prodejci vybíráni na základě objektivních kritérií kvalitativní povahy, která jsou pro všechny potenciální prodejce stanovena jednotně a nejsou uplatňována diskriminačním způsobem, a pokud stanovená kritéria nepřekračují meze toho, co je nezbytné (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 12. 2017, Coty Germany GmbH proti Parfümerie Akzente GmbH, C-230/16).

55. Konkrétně pak ve vztahu k povinnosti členů systému selektivní distribuce zajistit prodej výrobků, na jejichž ochranu je tento systém stanoven, v kamenných prodejnách, Soudní dvůr dospěl k závěru, že zřízení systému selektivní distribuce, který má zajistit zhodnocující prezentaci prestižních výrobků v místě prodeje, může prospět dobrému jménu daných výrobků, a tudíž i k zachování dojmu luxusu, který vyvolávají (v tomto smyslu srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 4. 2009, Copad SA proti Christian Dior couture SA, C-59/08 a dalším).

56. Obdobně pak dle závěrů Soudního dvora hospodářskou soutěž neomezuje takové smluvní ujednání, které zakazuje schváleným distributorům systému selektivní distribuce luxusních výrobků, jehož hlavním účelem je zajistit ochranu luxusní image těchto výrobků, aby k internetovému prodeji smluvních výrobků navenek viditelným způsobem využívali platforem třetích stran, pokud má toto ustanovení zajistit ochranu luxusní image uvedených výrobků, je stanoveno jednotně a není uplatňováno diskriminačním způsobem a je přiměřené sledovanému cíli (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 12. 2017, Coty Germany GmbH proti Parfümerie Akzente GmbH, C-230/16).

57. Tamtéž Soudní dvůr uvedl, že i za situace, kdy by takové smluvní ujednání bylo možno vzhledem ke konkrétním okolnostem považovat za jednání omezující hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, pak se na takové smluvní ujednání vztahuje bloková výjimka podle čl. 2 nařízení o blokové výjimce (nejsou-li překročeny prahové hodnoty tržního podílu stanovené v čl. 3 tohoto nařízení), jelikož takovéto omezení specifické formy internetového prodeje nepředstavuje tzv. tvrdé omezení okruhu zákazníků ve smyslu čl. 4 písm. b), nebo omezení pasivních prodejů konečným uživatelům ve smyslu čl. 4 písm. c) tohoto nařízení.

58. Oproti tomu smluvní ujednání, které v rámci systému selektivní distribuce vyžaduje, aby k prodeji kosmetických výrobků a výrobků osobní hygieny docházelo ve fyzicky existujících prostorách za přítomnosti diplomovaného farmaceuta, a které má de facto za následek zákaz použití internetu k tomuto prodeji, představuje dle rozhodování Soudního dvora omezení na základě účelu ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, jestliže se po individuálním a konkrétním přezkumu znění i cíle tohoto smluvního ujednání a právního i hospodářského kontextu, do kterého zapadá, s ohledem na vlastnosti dotčených výrobků jeví, že tato klauzule není objektivně odůvodněna. Na takové smluvní ujednání se pak nevztahuje ani bloková výjimka pro vertikální dohody podle čl. 4 písm. c) (tehdy platného) nařízení Komise (ES) č. 2790/1999 (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 10. 2011, Pierre Fabre Dermo-Cosmétique SAS proti Président de l'Autorité de la concurrence a Ministre de l'Économie, de l'Industrie et de l'Emploi, C-439/09).

59. Soudní dvůr konečně dovodil, že posouzení, zda konkrétní smluvní ujednání je na základě shora

uvedených kritérií vyplývajících z unijního práva přiměřené sledovanému cíli a zda nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle, je věcí soudů členských států, když na Soudním dvoru je pouze poskytnout určité prvky výkladu unijního práva za tím účelem, aby soud členského státu mohl ve věci rozhodnout (srov. například rozsudky Soudního dvora ze dne 11. 12. 1980, NV L'Oréal a SA L'Oréal proti PVBA "De Nieuwe AMCK", 31/80, a ze dne 13. 10. 2011, Pierre Fabre Dermo-Cosmétique SAS proti Président de l'Autorité de la concurrence a Ministre de l'Économie, de l'Industrie et de l'Emploi, C-439/09).

Posouzení v projednávané věci

60. Odvolací soud (shodně jako soud prvního stupně) v souladu s výše uvedenými závěry rozhodovací praxe Soudního dvora nejprve posoudil, jaký je účel SDS žalobkyně. Odvolací soud dále posoudil, zda jsou prodejci vybíráni na základě objektivních kritérií kvalitativní povahy, zda jsou tato kritéria stanovena pro všechny jednotně, zda nejsou uplatňována diskriminačním způsobem a nepřekračují meze toho, co je nezbytné.

61. Odvolací soud vyšel ze zjištění, že žalobkyně k prodeji svých výrobků označených předmětnou ochrannou známkou používá relativně uzavřený SDS za účelem ochrany luxusní image jejího zboží. Ztotožnil se se soudem prvního stupně v jeho závěru, že v řízení sporná kvalitativní kritéria pro výběr členů SDS, tedy povinnost provozovat kromě internetového i kamenné prodejny a povinnost zájemce o vstup do SDS neporušit práva k ochranné známce žalobkyně v posledních třech letech, nejsou diskriminační, neboť jejich účelem je zajistit žalobkyni jako vlastnici ochranné známky ochranu a správné používání výrobků označených její ochrannou známkou, jakož i ochranu dobré pověsti a prestiže těchto luxusních výrobků. Rovněž konstatoval, že kritéria jsou stanovena pro všechny žadatele o vstup do systému jednotně.

62. Jestliže odvolací soud v souladu se závěry vyplývajícími z rozhodovací praxe Soudního dvora posoudil shora uvedeným způsobem legitimitu SDS žalobkyně (zejm. jeho účel a zda jsou zvolená kritéria přiměřená sledovanému cíli a zda nepřekračují meze toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle) a dospěl k závěru, že SDS žalobkyně je legitimní a nepředstavuje nedovolené omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, je jeho právní posouzení správné a dovolací soud se s ním ztotožňuje.

63. Není proto důvodná námitka dovolatelky, že povinnost zájemce o vstup do SDS žalobkyně být autorizován déle než 1 rok pro minimálně tři kamenné prodejny, je diskriminační vůči online prodejcům, neboť upřednostňuje kamenné prodejny. V této souvislosti dovolatelka odkazuje na shora citované rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-439/09, v němž Soudní dvůr dospěl k závěru, že tam zkoumané smluvní ujednání v rámci systému selektivní distribuce může představovat nedovolené omezení hospodářské soutěže a být tzv. tvrdým opatřením ve smyslu čl. 4 nařízení o blokové výjimce.

64. Jak však plyne již ze shora uvedeného shrnutí závěrů rozhodovací praxe Soudního dvora, dovolatelkou citované rozhodnutí na projednávanou věc nedopadá. V citovaném rozhodnutí se jednak nejednalo o luxusní zboží, nýbrž obecně o kosmetické výrobky a výrobky osobní hygieny (na což poukázal Soudní dvůr ve své pozdější rozhodovací praxi v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, Coty Germany GmbH proti Parfümerie Akzente GmbH, C-230/16, v bodě 32). Především se však v dovolatelkou citovaném rozhodnutí jednalo o posouzení povahově odlišného smluvního ujednání, jehož důsledkem byl (úplný) zákaz prodeje smluvních výrobků na internetu (na což rovněž poukázal Soudní dvůr ve své pozdější rozhodovací praxi v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, Coty Germany GmbH proti Parfümerie Akzente GmbH, C-230/16, v bodě 34).

65. Poukázat lze rovněž na stanovisko Komise o přípustnosti ujednání ve vertikálních dohodách, pokud jde o způsob, jakým mají být smluvní zboží nebo služby prodávány online, není-li jejich

nepřímým účelem zabránit kupujícímu v účelném využívání internetu pro účely prodeje smluvního zboží či služeb na určitých územích nebo určitým zákazníkům. Zásadně tak jsou přípustná ujednání o požadavcích k zajištění kvality nebo určitého vzhledu online obchodu kupujícího nebo o požadavku, aby kupující provozoval jeden nebo více kamenných obchodů nebo předváděcích místností, například jako podmínka pro to, aby se mohl stát členem selektivního distribučního systému dodavatele [srov. Sdělení a Oznámení Komise ze dne 30. 6. 2022 o pokynech k vertikálním omezením (2022/C 248/01), bod 208].

66. Dovozuje-li pak dovolatelka, že jediným zamýšleným cílem žalobkyní uplatňovaného požadavku v podmínkách pro vstup do jejího SDS je nevpuštění online hráčů (resp. „velkých online hráčů“) na trh, přičemž jako takový představuje nedovolené omezení hospodářské soutěže, nemá takový závěr oporu ve skutkových zjištěních soudů. Z nich naopak plyne, že členové SDS žalobkyně byli podle smluv uzavíraných se žalobkyní oprávněni předmětné výrobky nabízet rovněž formou internetového prodeje (na webových stránkách schválených žalobkyní při splnění konkrétních kvalitativních kritérií).

67. Jinak řečeno, v nyní projednávané věci odvolací soud nedospěl ke zjištění, že by dovolatelkou namítané ujednání (úplně) zakazovalo prodej předmětných výrobků na internetu, nýbrž toliko stanovilo podmínku provozu rovněž kamenných prodejen za účelem zachování luxusní image výrobků, a obdobně pak za tím účelem stanovilo i některá kvalitativní kritéria webových stránek určených k prodeji těchto výrobků. Tomu pak odpovídá i skutkové zjištění odvolacího soudu, že předmětné výrobky představují luxusní zboží, stejně jako jeho závěr, že tato opatření představují legitimní cíl ochrany image tohoto zboží v rámci systému selektivní distribuce.

68. Namítá-li dále dovolatelka, že povinnost zájemce o vstup do SDS žalobkyně neporušit v posledních třech letech práva k ochranné známce žalobkyně nepředstavuje objektivní kritérium, neboť o existenci takového porušení rozhoduje sama žalobkyně, a taková podmínka je tedy diskriminační, jelikož jejím cílem je vyloučit žadatele (v tomto případě dovolatelku) z trhu a tím snížit konkurenci žalobkyně, nemá ani v tomto případě argumentace dovolatelky oporu ve skutkových zjištěních soudů.

69. Jak uvedeno již shora, podmínka, že žadatel o vstup do SDS žalobkyně neporušil v posledních třech letech práva k ochranné známce žalobkyně, představuje sama o sobě objektivní a nediskriminační kritérium, které je pro všechny potenciální zájemce stanoveno jednotně, sleduje shora uvedený legitimní cíl v rámci systému selektivní distribuce a nikterak nepřekračuje meze toho, co je pro dosažení tohoto účelu nezbytné. Tvrzení dovolatelky, že žalobkyně při posuzování vstupu žadatelů do jejího SDS uplatňuje toto kritérium v konkrétních případech diskriminačním (svévolným) způsobem, nikterak ze skutkových zjištění soudů nevyplývá.

70. Lze tak uzavřít, že sama skutečnost, že vlastník ochranné známky při uvádění výrobků (parfémů a kosmetických výrobků) označených ochrannou známkou, jejichž vlastnosti u zákazníků vyvolávají dojem luxusu, na trh prostřednictvím systému selektivní distribuce, jehož cílem je zachování dobrého jména (image) těchto výrobků, neuzavírá (licenční) smlouvy opravňující k uvádění těchto výrobků na trh s osobami, jež v posledních třech letech porušily práva k jeho ochranné známce, nebo neprovozují alespoň po dobu jednoho roku minimálně tři tzv. kamenné prodejny způsobilé pro prodej těchto výrobků, nepředstavuje nedovolené omezení hospodářské soutěže podle čl. 101 odst. 1 SFEU.

71. K tomu pak lze pro úplnost uvést, že žalobkyně se svojí žalobou v projednávané věci nedomáhala „ochrany spočívající v existenci selektivního distribučního systému“, jak argumentuje dovolatelka (a jak by tomu mohlo být kupříkladu v řízení, ve kterém by se žalobkyně domáhala nároků z porušení smlouvy uzavřené se členem takového systému), nýbrž ochrany svého absolutního práva k ochranné známce, jehož důsledkem je, že nikdo (a tudíž ani dovolatelka) není zásadně oprávněn nabízet na

trhu výrobky označené ochrannou známkou bez souhlasu žalobkyně (§ 8 odst. 2 a 3 ZOZ).

Vady řízení

72. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

73. Dovolatelka namítá, že se odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) v odůvodnění rozsudku dostatečně nevypořádal s její právně významnou argumentací (týkající se zejména prokázání legitimity a zákonnosti SDS žalobkyně). V této souvislosti dovolatelka opakuje svou dosavadní argumentaci, v níž namítá, že žalobkyně nedostatečně prokázala existenci SDS, a rozporuje důkazy, na nichž svá skutková zjištění odvolací soud založil.

74. Napadené rozhodnutí však vadami při dokazování rozhodujících skutečností pro právní posouzení věci v rozsahu, v jakém je dovolání přípustné, netrpí. Soudy dospěly v projednávané věci ke svým skutkovým zjištěním na základě řádně provedeného dokazování, přičemž tato zjištění v sobě neobsahují ani žádný extrémní nesoulad s provedenými důkazy, resp. nesoulad mezi právními závěry odvolacího soudu a skutkovými zjištěními, neboť právní posouzení věci odvolacím soudem se v tomto ohledu odvíjí od výsledku hodnocení provedených (a v rozsudcích odvolacího soudu a soudu prvního stupně popsaných) důkazů, a nejedná se tak o projev svévole či excesu na poli dokazování a právního posouzení věci, jímž by mohlo být porušeno právo dovolatelky na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

75. Kromě toho dovolatelka v podstatné části svého dovolání rozporuje právě samotné skutkové závěry odvolacího soudu ve vztahu k existenci a legitimitě SDS žalobkyně a vyjadřuje nesouhlas s tím, jaká zjištění soudy vyvodily z provedených důkazních prostředků. Polemika dovolatelky se samotnými skutkovými závěry soudů však nepředstavuje námitku vady řízení a nejedná se ani o způsobilý dovolací důvod (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

76. Namítá-li dovolatelka, že odvolací soud se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s její právně významnou argumentací (týkající se zejména prokázání legitimity a zákonnosti SDS žalobkyně) namítá tím vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

77. Otázka, za jakých okolností je možno považovat rozhodnutí odvolacího soudu za nepřezkoumatelné, byla v rozhodování dovolacího soudu již vyřešena a rozhodovací praxe dovolacího soudu se ustálila v závěru, že měřítkem toho, zda lze v dovolacím řízení považovat rozhodnutí odvolacího za přezkoumatelné, je především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě využít dovolání jako opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí. I když rozhodnutí odvolacího soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nejsou podle obsahu dovolání na újmu práv účastníků řízení. Rozhodnutí odvolacího soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů tehdy, když vůči němu nemůže účastník, který s rozhodnutím nesouhlasí, náležitě formulovat důvody dovolání, a ani soud rozhodující o tomto opravném prostředku nemá náležité podmínky pro zaujetí názoru na věc. Nelze pokládat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, u něhož je všem účastníkům nepochybné, jak a proč bylo rozhodnuto (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3814/2015).

78. Kromě toho Ústavní soud opakovaně vysvětlil, že není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených

námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09).

79. Z obsahu dovolacích důvodů formulovaných dovolatelkou přitom vyplývá, že jí bylo zřejmé, na základě jakých důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že SDS žalobkyně nevykazuje z dovolatelkou tvrzených důvodů znaky nedovoleného omezování hospodářské soutěže, čemuž ostatně odpovídá též obsah jejího obsáhlého dovolání, a tudíž napadené rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti netrpí.

K položení předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie

80. Dovolacímu soudu v projednávané věci nevznikla povinnost položení předběžné otázky Soudnímu dvoru o výkladu aktů orgánů Evropské unie ve smyslu čl. 267 SFEU, neboť ve vztahu k výkladu čl. 101 SFEU se jedná o otázky, jež již byly judikaturou Soudního dvora v dostatečném rozsahu objasněny (tzv. výjimka acte éclairé), jak plyne ze shora uvedeného shrnutí rozhodovací praxe Soudního dvora k problematice uvádění zboží označeného ochrannou známkou na trh v rámci systému selektivní distribuce. (K tomu srov. zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 31 Cdo 2325/2008, uveřejněné pod č. 29/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek; k výkladu unijnímu srov. zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, ve Srl CILFIT a další a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità, 283/81, a ze dne 15. 9. 2005, Intermodal Transports BV proti Staatssecretaris van Financiën, C-495/03).

81. Jak rovněž uvedeno shora, konečné posouzení, zda konkrétní smluvní ujednání uplatňované v rámci systému selektivní distribuce je na základě kritérií vyplývajících z unijního práva přiměřené sledovanému cíli a zda nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle, a zda je tak v souladu s čl. 101 SFEU, je věcí soudů členských států, když na Soudním dvoru je pouze poskytnout určité prvky výkladu unijního práva za tím účelem, aby soudy členských států mohly ve věci rozhodnout.

V. Závěr

82. Napadené rozhodnutí odvolacího soudu je při řešení předložené otázky hmotného práva, pro níž je dovolání přípustné, ze shora uvedených důvodů správné a dovolání tedy není důvodné. Nejvyšší soud je proto v souladu s § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- Náhrada nákladů na výživu pozůstalých (jiných) osob
- Mezinárodní příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti
- Smlouva o dílo (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitelský úvěr (exkluzivně pro předplatitele)
- Starobní důchod (exkluzivně pro předplatitele)
- Veřejná obchodní společnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Vypořádání SJM (exkluzivně pro předplatitele)
- Přiměřené protiplnění
- Předkupní právo
- Ochrana osobnosti

- Detence (exkluzivně pro předplatitele)